

Arrest

nr. 104 680 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERTENEUIL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 14 juli 2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik wegens vrijwillige slagen en verwondingen en inbreuken op de vreemdelingenwetgeving.

1.2. Verzoeker werd op 30 april 2009 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, inbreuken op de wetgeving inzake drugs en inbreuken op de vreemdelingenwetgeving.

1.3. Verzoeker werd op 26 juli 2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge wegens diefstal met verzwarende omstandigheden.

1.4. Verzoeker werd op 22 december 2011 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge wegens diefstal met geweld of bedreiging (herhaling).

1.5. Op 23 maart 2012 erkende verzoeker het vaderschap van Y.M.C., een Belgische onderdaan, geboren op 15 september 2011 te Oostende.

1.6. Verzoeker diende op 17 augustus 2012, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 februari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/08/2012 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische zoon [A.Y.] [...]. Betrokkene legt een geboorteakte voor, dat het kind op 23.03.2012 werd erkend door hem.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten :

Op 14/07/2008 door de Correctionele rechtbank van Luik: voor afpersing, door twee of meerdere personen: gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren.

Op 30/04/2009 door de correctionele rechtbank van Luik: diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, inbreuk inzake psychotropische stoffen: gevangenisstraf 1 jaar met uitstel van 5 jaren voor 1/2.

Op 26/07/2010 door de Correctionele rechtbank van Brugge: voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is: gevangenisstraf van 1 jaar, bijzondere verbeurdverklaring.

Op 22.12.2011 door de Correctionele rechtbank van Brugge: voor Diefstal met geweld (herhaling), diefstal (herhaling)

Betrokkene werd opgesloten op 28.03.2012 vrijgelaten op 16.06.2012., na zijn vrijlating werd betrokkene nog opgepakt voor een feit. (winkeldiefstal op 04.01.2013)

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Aangezien betrokkene niet slechts eenmalig, maar verschillende keren werd veroordeeld voor dezelfde feiten en er dus sprake is van ernstige recidive dienen we hieruit te besluiten dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in

het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn middelen, die samen kunnen worden behandeld, voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

"Doordat verweerder het verblijf weigerde om redenen van openbare orde of nationale Veiligheid.

Terwijl verweerder bij het nemen van deze beslissing artikel 43 vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Zodat de aangevochten beslissing ongeldig is en moet worden hervormd.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken is een bestuurlijke overheid en is zodoende gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEECK, "Het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1993, 51).

Deze beginselen omvatten ondermeer dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven.

In weerwil daarvan stelt verzoeker vast dat verweerder geen rekening wenst te houden met de feitelijke omstandigheden.

[...]

Uit artikel 43 Vreemdelingenwet blijkt dat de maatregel in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast moet het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

i) De beslissing is niet in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel zoals voorzien in artikel 43 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker is vader van twee Belgische kinderen en leeft samen met een Belgische vrouw, [L.C.]. Ze leven sinds september 2010 feitelijk samen, maar slechts wettelijk sinds 17 augustus 2012. Dit was te wijten aan het feit dat hij voordien geen documenten had om zich in te schrijven. Het staat vast dat er sprake is van een familie-en gezinsleven.

In Tunesië heeft hij nog enkel zijn ouders die hem verstoten hebben en hem niet meer willen zien omdat hij geen goeie moslim is.

De gedwongen uitwijzing zou voor verzoeker resulteren in enorme problemen, grote onzekerheid en vormt niet meer of minder dan een onmenselijke behandeling. Hij wordt verplicht om zijn gezin te verlaten en riskeert teruggestuurd te worden naar een land waar hij niets of niemand meer kent.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden in geval van uitwijzing. De stabiele familieband zal bruusk worden verbroken. De zeer jonge kinderen zullen hun vader niet kennen indien hij gedwongen wordt om terug naar Tunesië te vertrekken.

Zijn vriendin en kinderen zijn Belg. Er kan moeilijk verwacht worden dat zij zich gaan vestigen in Tunesië, een land met een andere cultuur, en met weinig toekomstperspectieven. Door verzoeker uit te wijzen wordt het recht op een gezinsleven geschonden.

Zo oordeelde het Europees Hof van de Rechten van de Mens in een gelijkaardig geval:

" De verzoeker, een Algerijns onderdaan, echtgenoot van een Zwitsers onderdaan, die momenteel in Italië woont, klaagt zich over de schending van zijn recht op een gezinsleven wegens de weigering van de Zwitserse autoriteiten om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen tengevolge van zijn veroordeling wegens diefstal en het bevel dat hem gelast het land te verlaten. De verzoeker werd ernstig gehinderd in het opbouwen van een gezinsleven, aangezien het hem vrijwel onmogelijk is elders dan in Zwitserland met zijn gezin samen te leven, vermits zijn echtgenote die geen Arabisch spreekt niet kan worden verplicht hem naar Algerije te volgen. Daarenboven, toen de Zwitserse autoriteiten beslist hebben zijn verblijfsvergunning niet te hernieuwen, vormde de betrokkene maar een vrij beperkt gevaar voor de openbare orde. De inmenging stond dus niet in verhouding tot het nagestreefde doel. Art. 8 E.V.R.M. werd geschonden."

In casu is het een gelijkaardig geval. Verzoeker is een Tunesiër, leeft samen met zijn Belgische vriendin, en heeft bovendien kinderen van 1,5 jaar en 4 maanden oud, die in België zijn geboren. Verzoeker wordt ernstig gehinderd in zijn recht op een gezinsleven want het is onmogelijk om zich elders met zijn gezin te gaan vestigen. Zijn vriendin spreekt bovendien ook geen Arabisch en heeft haar familie en vriendenkring hier in België. Het is onmogelijk voor haar om samen met haar jonge kinderen naar Tunesië te verhuizen. Bovendien werd verzoeker verstoten door zijn ouders in zijn land van herkomst.

Doordat het voordeel voor de Belgische Staat in disproportie staat met de schade die verzoeker ondervindt door diens uitwijzing is het evenredigheidsbeginsel geschonden. Zoals eerder gesteld is de gevorderde maatregel volledig buitensporig.

Van zodra hij zijn papieren heeft zal hij na zijn lessen Nederlands op de arbeidsmarkt terechtkunnen en eindelijk kunnen zorgen voor zijn gezin.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met verzoekers concrete private en familiale leven. Hij heeft zich enkel gebaseerd op zijn gerechtelijke veroordelingen.

De enige passende maatregel bestaat in het verlenen van een verblijfsvergunning, maar geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij zal dan uiteindelijk kunnen zorgen voor zijn gezin, en kunnen deelnemen aan Nederlandse lessen. Dit wordt hem nu geweigerd doordat hij momenteel geen papieren meer heeft.

ii) Het persoonlijk gedrag van verzoeker vormt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43 vreemdelingenwet stelt dat het gedrag van verzoeker een actuele ,werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dit zijn cumulatieve voorwaarden waaraan moet voldaan zijn op het moment van het nemen van de beslissing dd. 18.02.2013.

Aan deze voorwaarden is niet voldaan.

Het is juist dat verzoeker geen blanco strafblad heeft. Maar verweerder hield geen rekening met het persoonlijk gedrag van verzoeker bij deze veroordelingen. Alsook hield verweerder geen rekening met [...] het concrete private en familiale leven van verzoeker op moment van het nemen van zijn beslissing.

Verweerder acht het voldoende om te verwijzen naar de verschillende veroordelingen, alsook naar een feit dat nooit tot enig klacht heeft geleid.

Sinds september 2010, op het ogenblik dat verzoeker feitelijk ging samenwonen met zijn vriendin, heeft hij niets meer misdaan.

De veroordeling van 22.12.2011 was volledig onterecht. Hij was samen op stap met een vriend die een portefeuille had gestolen. Zijn vriend is eveneens veroordeeld geweest en heeft ook erkend dat hij als enige de diefstal had gepleegd. Doordat hij samen met die vriend was, werd hij in die zaak betrokken. Die vriend heeft erkend dat hij volledig alleen handelde, verzoeker was zelfs niet op de hoogte van de diefstal.

De opsluiting van 28.03.2012 tot 16.06.2012 was niet het gevolg van nieuwe feiten, maar het gevolg van vroegere veroordelingen. Het probleem van de overbevolking in de gevangenissen kan niet in het nadeel spelen van verzoeker.

De zogezegde winkeldiefstal van 04.01.2013 was een vergissing. De winkel heeft zelfs nooit klacht ingediend.

Het is duidelijk dat sinds het samenwonen met zijn vriendin en de geboorte van zijn kinderen, verzoeker zijn fouten uit het verleden niet herhaalt en er alles aan doet om in orde te zijn met zijn papieren.

Hij schreef zich vroeg in voor de inburgeringscursus op 25.09.2012, voor de Nederlandse, lessen op 11.12.2012 en bij de VDAB op 11.09.2012. Hij heeft nooit geprofiteerd van het systeem door steun te gaan zoeken bij het OCMW. (stuk 7) Verzoeker wilt enkel dat zijn papieren in orde komen en eindelijk kunnen zorgen voor zijn gezin.

Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat aan de voorwaarden van artikel 43 Vreemdelingenwet niet is voldaan. Verzoeker vormt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging en bijgevolg is de beslissing van verweerder niet rechtsgeldig genomen.

[...]

Doordat verweerder twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Artikel 8.1 EVRM bepaalt:

"Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

In hoofddorde verwijst verzoeker naar hetgeen onder het eerste middel is vermeld nopens art. 8 EVRM.

Herhaaldelijk kan worden aangehaald dat ingeval van uitwijzing de kinderen zullen moeten opgroeien zonder vader. De moeder zal als alleenstaande het gezin alleen moeten opvoeden. De maatregel van verweerder is duidelijk disproportioneel met de gevolgen die teweeg gebracht worden.

Aanvullend en meer specifiek voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft stipt verzoeker aan dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een nog veel grotere schending inhoudt van art. 8 EVRM doordat verzoeker een risico zal lopen om weggerukt te worden uit zijn gezin bestaande uit 2 heel jonge kinderen, waardoor de opgebouwde stabiele familieband bruusk zou verbroken worden.”

4.2.1. Het artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een familielid van een burger van de Unie het verblijf kan weigeren om redenen van openbare orde. Indien verweerder een dergelijke beslissing neemt dan dient hij het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen. Een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet ter motivering van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Verweerder dient aan te tonen dat uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Er dient hierbij op te worden gewezen dat het feit dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren niet impliceert dat verweerder niet naar de eerder door het familielid van de burger van de Unie opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, in de zin van voormelde wetsbepaling, beschikt verweerder over een

zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De Raad heeft derhalve niet de bevoegdheid om een feitelijke herbeoordeling door te voeren.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met zijn persoonlijke gedrag en zijn privé- en gezinsleven en derhalve de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel degelijk verzoekers persoonlijke gedrag en zijn privé- en gezinsleven in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft namelijk vastgesteld dat verzoeker ernstige feiten pleegde, die aanleiding gaven tot vier strafrechtelijke veroordelingen, en dat uit de aard, de ernst en het recente karakter van de gepleegde feiten en uit het gegeven dat verzoeker meermaals recideerde kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving om hem niet tot een verblijf in België toe te laten. Hij heeft hierbij tevens toegelicht dat de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de nood om de openbare orde te vrijwaren.

Verweerder heeft zich niet zoals verzoeker aanvoert beperkt tot het opsommen van de strafrechtelijke veroordelingen en de vaststelling dat verzoeker tevens nog werd aangetroffen bij een winkeldiefstal, doch heeft uit de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld conclusies getrokken met betrekking tot zijn gedrag.

In tweede instantie lijkt verzoeker de gegevens waarop verweerder zich baseerde om tot zijn conclusie te komen in vraag te willen stellen.

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij de feiten waarvoor hij op 22 december 2011 werd veroordeeld niet pleegde en de verantwoordelijkheid voor het gepleegde misdrijf bij een vriend legt kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker wel degelijk door de strafrechter werd veroordeeld en dat hij niet aantoonde dat hij tegen deze veroordeling beroep aantekende. Verzoeker kan dan ook niet meer voorhouden dat hij de strafrechtelijke inbreuk waarvoor hij werd veroordeeld niet beging.

Door uiteen te zetten dat hij, ingevolge de overbevolking van de Belgische gevangenissen, de gevangenisstraffen waartoe hij werd veroordeeld niet onmiddellijk kon ondergaan toont verzoeker evenmin aan dat verweerder zijn gedrag niet in overweging heeft genomen of dat verweerder uitging van een verkeerde feitenvinding.

Wat betreft de winkeldiefstal op 4 januari 2013 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen stelt verzoeker dat het hier slechts *“een vergissing”* betrof en er geen klacht werd ingediend. Uit het aan de Raad voorgelegde politieverlag blijkt evenwel dat er sprake is van betrapting op heterdaad en het gegeven dat er geen klacht zou zijn ingediend impliceert niet dat de feiten niet werden gepleegd. Tevens moet worden benadrukt dat verzoeker hoe dan ook niet kan ontkennen dat hij gedurende vier opeenvolgende jaren een correctionele veroordeling opliep en dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld op zich voldoende zijn om het standpunt van verweerder te onderbouwen dat hij een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving.

Verzoeker probeert de door hem gepleegde inbreuken op de strafwet te minimaliseren maar toont hiermee niet aan dat verweerder naliet de evenredigheidsstoetsing die wordt opgelegd door artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet door te voeren of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat verzoekers persoonlijke belangen niet opwegen tegen het risico dat hij vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoeker ook geschonden acht – omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu is niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn Belgische vriendin en twee kinderen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook aangegeven van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing een (toegelaten) inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk indien dit in de wet is voorzien en vereist is met het oog op het bereiken van bepaalde doelstellingen. Het staat niet ter discussie dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet verweerder in de mogelijkheid stelt om het verblijf van een familielid van een Belgisch onderdaan te weigeren indien uit het gedrag van dit familielid een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd reeds vastgesteld dat de conclusie van verweerder dat dit in casu het geval is steun vindt in de stukken van het administratief dossier en dat deze conclusie niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook aangegeven dat deze beslissing vereist is ter bescherming van de openbare orde. Hij heeft bijgevolg uitdrukkelijk verwezen naar één van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM na te streven doelstellingen die een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden.

Verzoeker geeft te kennen de bestreden beslissing als disproportioneel te ervaren. Hij maakt door uiteen te zetten dat hij een gezin heeft in België en dat zijn gezinsleden hem niet kunnen vervoegen in Tunesië, door te beweren dat hij omwille van zijn levenshouding verstoten werd door zijn ouders en door toe te lichten dat hij bereid is de Nederlandse taal aan te leren en te werken niet aannemelijk dat zijn persoonlijke belangen zwaarder dienen door te wegen dan het algemeen belang dat gediend is met een maatregel die erop gericht is nieuwe inbreuken op de openbare orde te voorkomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) moet worden vastgesteld dat hij nalaat de datum waarop dit arrest werd uitgesproken of het zaaknummer mee te delen, zodat niet kan worden nagegaan of het door hem aangehaalde citaat effectief afkomstig is uit een arrest van dit rechtscollege. Zelfs in de veronderstelling evenwel dat dit het geval zou zijn, dan nog moet worden benadrukt dat elke zaak dient te worden onderworpen aan een individueel onderzoek en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Uit het citaat dat verzoeker aanhaalt kan immers worden afgeleid dat de in de zaak waarover het EHRM zich diende uit te spreken de betrokken vreemdeling in het verleden reeds tot een verblijf was toegelaten en dat hij slechts een beperkt gevaar vormde voor de openbare orde. In casu werd verzoeker nooit tot een verblijf toegelaten, doch werd hem herhaalde malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waaraan hij weigerde gevolg te geven en werd vastgesteld dat hij een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormde om te besluiten dat zijn verblijfsaanvraag niet kon worden ingewilligd en hij het grondgebied van het Rijk diende te verlaten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn privé- en gezinsleven tot gevolg heeft die niet kan worden verantwoord en die disproportioneel is.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK